

Νέα ήθη εισάγει το Σύμφωνο Συμβίωσης ;

του Γιάννη Κοκόρη, φιλολόγου

Ο τίτλος του άρθρου αυτού θέλει να υποδηλώσει τις αλλαγές που ενδεχομένως θα επιφέρει μακροπρόθεσμα στην ελληνική κοινωνία η θέσπιση του Συμφώνου Συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών. Κάτι τέτοιο βέβαια μπορεί να είναι στις προθέσεις όσων πρωτοστάτησαν στην υπόθεση αυτή. Οι κοινωνίες όμως δεν προχωρούν με νόμους και διατάγματα μόνο, όπως θα φανεί στη συνέχεια. Μια τέτοια πάντως ρύθμιση ήταν αδιανόητη και απίστευτη πριν από λίγα χρόνια. Και όμως το Σύμφωνο Συμβίωσης είναι ήδη νόμος του κράτους από τις 24 Δεκεμβρίου 2015. Το επίμαχο νομοσχέδιο είχε προετοιμασθεί πριν από το 2008, αλλά δεν έφθασε τότε στη Βουλή λόγω της λαϊκής αντίδρασης που εκδηλώθηκε. Παρόμοιες αντιδράσεις είχαν εκδηλωθεί και σε άλλες χώρες, όταν αποπειράθηκαν να προχωρήσουν στη νομική κατοχύρωση των ομοφυλικών σχέσεων μετά το τέλος του 20^{ου} αιώνα και κυρίως από το 2005 και μετέπειτα. Έπρεπε λοιπόν να καλλιεργηθεί και εδώ το έδαφος για την αποδοχή της. Το έργο ανέλαβε μια μικρή μαχητική ομάδα ομοφυλοφίλων, η οποία, ακολουθώντας την τακτική ορισμένων ευρωπαϊκών χωρών, βγήκε στο προσκήνιο με κύριο αίτημα να σταματήσει η κοινωνική απομόνωση στην οποία έχουν οδηγηθεί από την καθεστηκυία ηθική τάξη πραγμάτων, «που το σύστημα εξουσίας έχει επιβάλει», όπως ισχυρίζονται. Παράλληλα πασχίζουν να στηρίξουν και να καθιερώσουν την αντίληψη ότι ο διαφορετικός σεξουαλικός προσανατολισμός τους είναι φυσιολογικός και επομένως πρέπει να αναγνωρισθεί από την κοινωνία.

Οι λέξεις που κατά καιρούς έχουν χρησιμοποιηθεί για την εκτροπή αυτή και περιλαμβάνονται στα Λεξικά είτε είναι δηλωτικές της παθογένειας, είτε μειωτικές και απαξιωτικές για τους ομοφυλόφιλους. Η γνώμη μας είναι ότι πρέπει να αποφεύγονται μειωτικοί και απαξιωτικοί χαρακτηρισμοί των ανθρώπων. Το ανθρώπινο πρόσωπο είναι σεβαστό και δεν επιτρέπεται να διασύρεται και να λοιδορείται. Η Εκκλησία κακίζει και καταδικάζει την αμαρτία και όχι τον άνθρωπο. **Ούτε πάλι με νόμους του κράτους καταργούνται αιώνιοι και απαράγραπτοι ηθικοί νόμοι.** Εδώ ισχύει ο λόγος του μεγάλου τραγικού ποιητή Σοφοκλή: «γιατί ούτε σημερινοί ούτε χθεσινοί είναι οι άγραφοι νόμοι αλλά αιώνια ζουν αυτοί και κανείς δεν γνωρίζει από πότε φανήκανε» (Αντιγόνη, 156-157).

Ο ισχυρισμός ότι η καθεστηκυία ηθική τάξη και το σύστημα εξουσίας έχουν οδηγήσει τους ομοφυλόφιλους στην κοινωνική απομόνωση είναι εσφαλμένος. Η κοινωνική ηθική είναι απαύγασμα της κοινωνικής συνείδησης. Διαμορφώνεται σταδιακά με την ομοιόμορφη και μακροχρόνια εφαρμογή συγκεκριμένου τρόπου ζωής και συμπεριφοράς, που αποδείχτηκε αναγκαίος για τη συντήρηση και

προαγωγή της κοινωνίας. Ο άνθρωπος δεν εντάσσεται εκ των υστέρων στην κοινωνία, αλλά είναι εκ φύσεως κοινωνικό ον, έχοντας έμφυτη την ροπή και την προδιάθεση να ζήσει κοινωνικά. Η κοινωνία κατά τον Αριστοτέλη (Πολιτικά Α,1 ,1.253Α, 19) είναι προϋπόθεση του ανθρώπου, καθόσον προηγείται (= προϋπάρχει) του κάθε συγκεκριμένου ατόμου, το οποίο δεν μπορεί να νοηθεί διαφορετικά παρά ως μέλος της πολιτικής κοινωνίας. («Και πρότερον δη τη φύσει πόλις ή οικία και έκαστος ημών εστί. Το γαρ όλον πρότερον αναγκαίον είναι του μέρους»). Κατά ταύτα η ομοφυλοφιλία τούς οδηγεί στην κοινωνική απομόνωση, καθόσον η ιδιαιτερότητα αυτή είναι αντικοινωνική με την έννοια ότι καταργεί εμπράκτως τη συμβολή στη διατήρηση της κοινωνίας. Ας αναλογιστούν τι θα συνέβαινε, αν τα μέλη μιας κοινωνικής ομάδας ακολουθούσαν την επιλογή τους. Σε μια γενεά η ομάδα θα έχει εκλείψει.

Όσοι επικαλούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα για να στηρίξουν την ομοφυλοφιλία λησμονούν **ότι ατομικό δικαίωμα χωρίς την υποχρέωση σεβασμού των βασικών αρχών και θεσμών της κοινωνίας δεν νοείται**. Είναι ασυδοσία αντικοινωνική, όπως αναφέραμε στα προηγούμενα. Η ανθρώπινη κοινωνία υπήρξε εξαρχής φαινόμενο μοναδικό στην ιστορία της ανθρωπότητας. Δημιουργεί πολιτισμό, θεσμοποιεί άγραφους ηθικούς νόμους, συσσωρεύει πολύτιμες εμπειρίες, τις οποίες μεταδίδει στις επερχόμενες γενεές κ.ά. Όλες οι κοινωνίες, είτε πρωτόγονες είτε ανεπτυγμένες, έχουν θεσμοποιήσει διαδικασίες τεκνοποιίας, διαιώνισης του είδους και ανατροφής των παιδιών με κύριο μοχλό το πρωταρχικό κοινωνικό κύτταρο, την οικογένεια. Τα λεγόμενα ότι βαινουμε προς μια καινούργια κοινωνική φάση, στη φάση της μετα-οικογένειας είναι φληναφήματα. Οι θεωρίες ορισμένων μελλοντολόγων για κατάργηση της οικογένειας κινούνται στα πλαίσια της επιστημονικής μυθιστοριογραφίας και της περιγραφής ουτοπιστικών κοινωνιών. Εξάλλου έγινε δοκιμή ανατροφής των παιδιών έξω από οικογένεια σε πρότυπους βρεφονηπιακούς και παιδικούς σταθμούς κατά τα πρώτα χρόνια του υπαρκτού σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση. Γρήγορα όμως εγκαταλείφθηκε, καθώς διαπιστώθηκε ότι τα παιδιά μεγάλωναν με διανοητικές διαταραχές και με ψυχολογικά και άλλα προβλήματα υγείας.

Το ουσιώδες περιεχόμενο και το θεμελιακό στοιχείο του γάμου και της οικογένειας κατ' επέκταση είναι η **συνάφεια (= συνένωση) ανδρός και γυναικός**, όπως διατυπώθηκε επιγραμματικά από τον Ρωμαίο νομοδιδάσκαλο Ερρένιο Μοδεστίνο (αρχές 3^{ου} μ.Χ. αιώνα) και είναι καθιερωμένος και διεθνώς αναγνωρισμένος. Έχει ως εξής: «Γάμος εστί ανδρός και γυναικός συνάφεια και συγκλήρωσις του βίου παντός, θείου τε και ανθρωπίνου δικαίου κοινωνία». Παρόλα αυτά και σε πείσμα της κοινής λογικής, πολιτικοί ηγέτες και κοινοβούλια είκοσι (20) μέχρι στιγμής χωρών (οι περισσότερες ευρωπαϊκές) ψήφισαν την επέκταση του συμφώνου συμβίωσης σε νόμο που επιτρέπει και αναγνωρίζει τον «γάμο» ομόφυλων

ζευγαριών. Τί να περιμένει όμως κανείς, όταν πρωθυπουργός ευρωπαϊκής χώρας, ο Χαβιέ Μπετέλ του Λουξεμβούργου, παντρεύτηκε τον σύντροφό του Γκωτιέ Ντεστενέ το 2015. Όλοι αυτοί οι πολιτικοί που ψηφίζουν τέτοια νομοθετήματα όφειλαν να γνωρίζουν ότι **ο νόμος έχει πρωτίστως παιδαγωγικό χαρακτήρα** και λειτουργεί ως οδοδείκτης συμπεριφοράς και διαγωγής των πολιτών. Ιδιαίτερος οι νέοι άνθρωποι, που κατά την εφηβική τους ηλικία διαμορφώνουν τις βασικές αντιλήψεις και αρχές της ζωής, επηρεάζονται αρνητικά, όταν προβάλλονται τέτοια πρότυπα.

Γι' αυτό αξίζουν τον δίκαιο έπαινο όσοι βουλευτές διαχώρισαν τη θέση τους και αρνήθηκαν να ψηφίσουν το Σ.Σ. Ιδιαίτερος θέλω να συγχαρώ τον νεαρό βουλευτή Αρκαδίας και επίκουρο καθηγητή Ιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Κώστα Βλάση για το άρθρο που δημοσίευσε σχετικά με το θέμα στα «Αρκαδικά Νέα» του Δεκεμβρίου, όπου εξηγεί γιατί είπε «όχι» στο επίμαχο νομοσχέδιο. Με τετράγωνη λογική και στέρεη επιχειρηματολογία τεκμηριώνει κατά τρόπο πειστικό τις θέσεις του και αναίρει τους ισχυρισμούς των υποστηρικτών του νομοσχεδίου. Ούτε καταπιάνεται με το τριτομμένο επιχείρημα περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων που χρησιμοποιείται κατά κόρον στην προκειμένη υπόθεση, αλλά παραθέτει αρχές και αξίες που απορρέουν από τη μακραίωνη παράδοση του λαού μας και εξαιρεί το θεσμό του γάμου και της οικογένειας, που στάθηκε επί αιώνες το λίκνο της ζωής και παραμένει το κύτταρο της κοινωνίας. Κλείνει το άρθρο του, δηλώνοντας ότι με την ψήφο του θέλησε να εκφράσει τη θέση της συντριπτικής πλειοψηφίας του Αρκαδικού λαού και το δικό του «πιστεύω», υπενθυμίζοντας έτσι ότι ο βουλευτής διερμηνεύει τον λαό και το έθνος, όπως επιτάσσει το Σύνταγμα.

Επειδή η ομοφυλοφιλία αναπτύσσεται σε πάθος κατά την εφηβεία ή λίγο αργότερα, σύμφωνα με την Ψυχολογία, θα κλείσω το κείμενο αυτό με μια έκκληση προς τους νέους του μεγάλου και διακεκριμένου Γερμανού παιδαγωγού και φιλοσόφου Eduard Spranger (1882-1963), η οποία σε ελεύθερη μετάφραση έχει ως εξής: «Καλώ τους εφήβους ν' αγωνιστούν σοβαρά, ώστε να υπερβούν και να κατανικήσουν το χυδαίο και το παρά φύση που φωλιάζει μέσα τους. Ο Ηρακλής δεν είχε αποστολή να κατανικάει μόνο τέρατα και θηρία, αλλά και να καθαρίζει και τον στάβλο του Αυγείου. Και ο στάβλος αυτός είχε την έδρα μέσα στην ψυχή του. Και μόνο γι' αυτό, το έργο του ήταν **ηράκλειο**».